

ประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก
อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

Policy Implementation Effectiveness of Elderly Allowance of Bang Krok
Subdistrict Administrative Organization in Ban Laem District,
Phetchaburi Province

ลักชี กลิ่นกระสังข์*
Sakkee klinkasung

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี และ 2) ศึกษาลักษณะส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี 3) เพื่อศึกษาปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้สูงอายุที่รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 114 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี พบว่าโดยรวมมีระดับประสิทธิผลอยู่ในระดับมากที่สุด และมีระดับประสิทธิผลมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ขึ้นตอนกระบวนการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพ และคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุดีขึ้นตามลำดับ 2) ปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี พบว่า มีการนำไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการนำไปปฏิบัติในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน รองลงมาคือ ทรัพยากรนโยบาย การติดต่อสื่อสาร และมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ตามลำดับ 3) ปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติที่มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย ด้านทรัพยากรนโยบาย มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P \leq .01$ และด้านการติดต่อสื่อสาร มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P \leq .001$

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพ, การนำนโยบายไปปฏิบัติ, เบี้ยยังชีพ, ผู้สูงอายุ

* พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

ABSTRACT

This research aimed to study: 1) the policy implementation effectiveness of elderly allowance of Bang Krok Sub-district Administrative Organization in Ban Laem District, Phetchaburi Province, 2) the factors with regard to the policy implementation of elderly allowance, and 3) the relationship of the factors in terms of the policy implementation effectiveness of elderly allowance. The sample consisted of 114 informants living in the area of Bang Krok Sub-district Administrative Organization in Ban Laem District, Phetchaburi Province. The research instrument was a questionnaire. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and linear regression analysis.

The research results revealed that:

1. The policy implementation effectiveness of elderly allowance of Bang Krok Sub-district Administrative Organization in Ban Laem District, Phetchaburi Province was, overall and in each aspect, at a highest level. The two highest rated aspects were the distribution process of elderly allowance and the higher living standard of the elderly, respectively.

2. Overall and in each aspect, the factors of the policy implementation of elderly allowance were also at a highest level. The four highest rated factors were the attitude of workers, the resource policy, communications, and standards and policy objectives, respectively.

3. The factors in terms of the policy implementation of elderly allowance were significantly related to the policy implementation effectiveness of elderly allowance of Bang Krok Sub-district Administrative Organization in Ban Laem District, Phetchaburi Province at the 0.001 level. To consider each particular factor, the policies regarding standards and objectives were significantly related to the resource policy at the .01 level but the communication policy at the .001 level.

Keywords: Effectiveness, policy implementation, elderly allowance

บทนำ

โครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุดำเนินการภายใต้หลักกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย เกี่ยวกับการได้รับการบริการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐมาตรา 53 กำหนดไว้ว่าบุคคลซึ่งอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550, หน้า 16) และในหมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐเกี่ยวกับด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษาและวัฒนธรรม มาตรา 80 ซึ่งกำหนดไว้ว่ารัฐต้องคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมนิเทศส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน รวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้อยู่ในสภาวะยากลำบากให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550, หน้า 23)

หลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิจะได้รับเบี้ยยังชีพไว้ดังนี้ 1) มีสัญชาติไทย 2) มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามทะเบียนบ้าน 3) มีอายุหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป ซึ่งได้ลงทะเบียน และยื่นคำขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4) ไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใด ในลักษณะเดียวกัน ผู้สูงอายุที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน รายได้ประจำ หรือผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่รัฐหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดให้เป็นประจำ ยกเว้นผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 (ราชกิจจานุเบกษา, 2552, หน้า 6) การขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ผู้ที่จะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปในปีงบประมาณถัดไป ลงทะเบียนและยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยตนเองต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนมีภูมิลำเนา ณ สำนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือสถานที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดภายในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี โดยมีหลักฐานดังนี้ 1) บัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรอื่นที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐที่มีรูปถ่ายพร้อมสำเนา 2) ทะเบียนบ้านพร้อมสำเนา 3) สมุดบัญชีเงินฝากธนาคารพร้อมสำเนา สำหรับกรณีและผู้ขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประสงค์ขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุผ่านธนาคาร ในกรณีที่ผู้สูงอายุที่ไม่สามารถมาลงทะเบียนด้วยตนเองได้ อาจมอบอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นเป็นผู้ยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแทนก็ได้ ทั้งนี้ผู้ที่ได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในปีงบประมาณที่ผ่านมา ให้ถือว่าเป็นผู้ได้ลงทะเบียนและยื่นคำขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบนี้แล้ว (ราชกิจจานุเบกษา, 2552, หน้า 6-7)

ในกรณีที่ผู้สูงอายุที่มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหนึ่งย้ายภูมิลำเนาไปอยู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เคยจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเดิมยังคงจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจนกว่าจะสิ้นสุดปีงบประมาณนั้น หากมีความประสงค์จะรับเบี้ยยังชีพกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ต้องไปลงทะเบียนเพื่อขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ก่อนสิ้นปีงบประมาณ ทั้งนี้สิทธิของผู้ได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามระเบียบนี้ ให้สิ้นสุดลงในกรณีดังต่อไปนี้ 1) ตาย 2) ขาดคุณสมบัติผู้มีสิทธิจะได้รับเงินเบี้ยยังชีพ 3) แจ้งสละสิทธิการขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นหนังสือต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนมีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ (ราชกิจจานุเบกษา, 2552 หน้า 8)

การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเป็นสวัสดิการอย่างหนึ่งที่รัฐให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความเดือดร้อน ทุกข์ยาก ถูกทอดทิ้ง ฐานะยากจนขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู ซึ่งดำเนินการโดยองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

ตามแนวทางหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด โดยได้รับการจัดสรรงบประมาณเป็นเงินอุดหนุนจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทั้งนี้องค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นหน่วยงานหนึ่งที่จะต้องดำเนินงานเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนหรือเป็นที่พึงของประชาชนในการดำเนินการเรื่องจ่ายเบี้ยยังชีพเพื่อให้เงินสงเคราะห์ผู้สูงอายุตามแผนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เพื่อจ่ายให้แก่ผู้สูงอายุหรือผู้รับมอบอำนาจตามหนังสือมอบอำนาจจากผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ แต่การดำเนินงานให้บริการสวัสดิการดังกล่าวแก่ผู้สูงอายุ ปรากฏว่าผู้สูงอายุย้ายภูมิลำเนาแล้วไม่แจ้งให้ทราบการเดินทางไปติดต่อกับธนาคารในการเปิดบัญชีมีปัญหา เพราะธนาคารอยู่ไกลจากชุมชน การเดินทางไปติดต่อกับธนาคารไม่สะดวก

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะผู้ปฏิบัติงาน ในหน่วยงานของสำนักงานปลัดซึ่งมีหน้าที่ ในการดำเนินงานเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาถึงประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เพื่อที่จะได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาวางแผนการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผลยิ่งขึ้นต่อไป

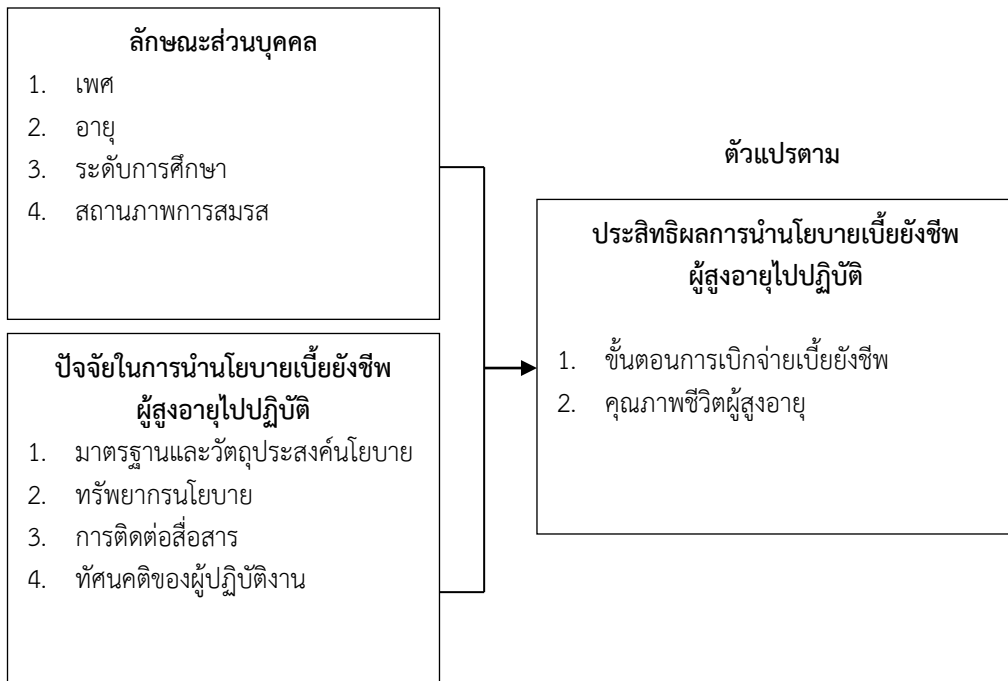
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Edwards (1984) และ Van Meter and Van Horn (1975) (อ้างถึงใน วรเดช จันทรร, 2554) ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ จำนวนผู้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบล บางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 12 หมู่บ้าน จำนวน 1,157 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้สูงอายุที่รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบล บางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 12 หมู่บ้าน จำนวน 1,157 คน โดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยด้วยการใช้สูตรในการคำนวณของ Green (1991), (อ้างถึงใน ญัฐพล ชันธไชย, 2557, หน้า 143) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 114 คน และใช้วิธีการสุ่มแบบไม่ใช้หลักความน่าจะเป็นโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ สถานภาพการสมรส โดยใช้คำถามเลือกตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 ปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยลักษณะของคำถามจะเป็นคำถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert โดยแบ่งระดับการนำไปปฏิบัติเป็น 5 ระดับคือ 5 = มาก ที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย และ 1 = น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยลักษณะของคำถามจะเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของ Likert โดยแบ่งระดับประสิทธิผลเป็น 5 ระดับคือ 5 = มากที่สุด, 4 = มาก, 3 = ปานกลาง, 2 = น้อย และ 1 = น้อยที่สุด

จากแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ใช้เกณฑ์ประเมินผลดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
4.21 - 5.00	มีประสิทธิภาพมากที่สุด
3.41 - 4.20	มีประสิทธิภาพมาก
2.61 - 3.40	มีประสิทธิภาพปานกลาง
1.81 - 2.60	มีประสิทธิภาพน้อย
1.00 - 1.80	มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

3. การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ความเหมาะสมตามหลักภาษาและวิชาการ โดยหาค่าความเที่ยงตรง (Validity Value) เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC: Index of item objective congruence) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00

2. นำเครื่องมือที่ผ่านการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงและเสนออาจารย์ที่ปรึกษา

3. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาจำนวน 30 คน และนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามในภาพรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ดี ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.932 ซึ่งอยู่ในระดับที่มีความน่าเชื่อถือที่สามารถนำไปใช้ได้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวิธีการและขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจ โดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 114 ชุด และผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม มาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์เชิงเนื้อหา เพื่อหาข้อมูลที่เป็นคำถามปลายเปิดให้ตรงตามประเด็นที่ต้องการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

5. สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายเบี้ยยังชีพ

ชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี และวิเคราะห์ประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติเชิงอนุมาน

วิเคราะห์ปัจจัยการบริหารงานที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.43) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน พิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

1.1 ด้านขั้นตอนการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพ ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.43) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ มีค่ามากที่สุดคือ มีการเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุตรงตามเวลา (ภายในวันที่ 10 ของทุกเดือน) รองลงมาคือ มีการประชาสัมพันธ์วัน เวลา ในการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และมีค่าน้อยที่สุดคือ การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีการจัดคิวจ่ายลำดับก่อน-หลังด้วยความเสมอภาคเท่าเทียมกัน

1.2 ด้านคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุดีขึ้น ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.48) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ มีค่ามากที่สุดคือ ผู้สูงอายุมีสุขภาพอนามัยที่ดีขึ้น ผู้สูงอายุมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ผู้สูงอายุบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการได้มากขึ้น ผู้สูงอายุไม่เรื้อรังหม่อมอย่างเพียงพอในชีวิตประจำวัน และมีค่าน้อยที่สุดคือ ผู้สูงอายุเกิดความมั่นคงทางจิตใจ ร่าเริง แจ่มใส

2. ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลโดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ได้แก่ อายุ ($\beta_{\text{อายุ}} = -0.242$, $P \leq 0.05$) และระดับการศึกษา ($\beta_{\text{ระดับการศึกษา}} = -0.213$, $P \leq 0.05$)

3. ปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.46) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน ตามลำดับพิจารณาเป็นรายด้านดังนี้

3.1 ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.61) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ มีค่ามากที่สุดคือ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีการกำหนดแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน รองลงมาคือ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติอย่างชัดเจน และมีค่าน้อยที่สุดคือ นโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีเป้าหมายในการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

3.2 ด้านทรัพยากรนโยบายในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.49) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ มีค่ามากที่สุดคือ มีสถานที่อำนวยความสะดวกและปลอดภัยในการให้บริการแก่ผู้สูงอายุ รองลงมาคือ วัสดุ อุปกรณ์ในการเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุมีประสิทธิภาพ และมีค่าน้อยที่สุดคือ มีงบประมาณในการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้กับผู้สูงอายุอย่างเพียงพอและทั่วถึง

3.3 ด้านการติดต่อสื่อสารในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.51) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ มีค่ามากที่สุดคือ เจ้าหน้าที่ที่มีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น เสียงตามสาย วิทยุชุมชน แผ่นพับ โปสเตอร์ ฯลฯ อย่างทั่วถึง รองลงมาคือ ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยความเข้าใจ และมีค่าน้อยที่สุดคือ สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และมีค่าน้อยที่สุดคือ เจ้าหน้าที่มีการจัดทำฐานข้อมูลทางด้านผู้สูงอายุที่เป็นระบบและทันสมัยค้นหาได้ง่าย

3.4 ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.50) โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ มีค่ามากที่สุดคือ เจ้าหน้าที่มีความพร้อมในการให้คำแนะนำและตอบข้อสงสัยได้ในทันที รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยความเต็มใจ และมีค่าน้อยที่สุดคือ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานด้วยความเป็นกลาง ไม่มีอคติ ลำเอียง

4. ข้อเสนอแนะและข้อเสนอเชิงนโยบาย พบว่า ประสิทธิภาพการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลอย่างมีนัยสำคัญที่ .001 ($F = 83.888$ และ $P \leq .001$) กับประสิทธิภาพการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า ปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้านการติดต่อสื่อสาร มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.001 ส่วนด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย และด้านทรัพยากรนโยบาย มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล อย่างมีนัยสำคัญที่ .01 กับประสิทธิภาพการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติโดยเป็นสหสัมพันธ์เชิงบวก

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ขั้นตอนกระบวนการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพ และคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุดีขึ้น ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการส่งเสริมให้เบี้ยยังชีพเป็นสวัสดิการอย่างหนึ่งที่รัฐให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความเดือดร้อนทุกข์ยาก ถูกทอดทิ้ง ฐานะยากจนขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู ซึ่งดำเนินการโดยองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ตามแนวทางหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด โดยได้รับการจัดสรรงบประมาณเป็นเงินอุดหนุนจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ทั้งนี้้องค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นหน่วยงานหนึ่งที่จะต้องดำเนินงานเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนหรือเป็นที่พึ่งของประชาชนในการดำเนินการเรื่องจ่ายเบี้ยยังชีพเพื่อให้เงินสงเคราะห์ผู้สูงอายุตามแผนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เพื่อจ่ายให้แก่ผู้สูงอายุหรือผู้รับมอบอำนาจตามหนังสือมอบอำนาจจากผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ จากการดำเนินการตามนโยบายดังกล่าวตรงกับความต้องการของผู้สูงอายุส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Grindle (1980) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ เนื้อหาสาระของนโยบาย เช่น ความเรียบง่ายของแต่ละหน่วยงาน การได้ความไว้วางใจจากผู้นำทางการเมือง การมีเป้าหมายของนโยบายที่ชัดเจน และการได้รับความเห็นชอบและการสนับสนุนที่เพียงพอ สภาพแวดล้อมของนโยบาย เช่น บุคคลต่าง ๆ ตั้งแต่ผู้วางแผนระดับชาติไปจนถึงระดับท้องถิ่น ผู้นำกลุ่มพลังต่าง ๆ ในสังคมและข้าราชการ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อมรรวณ สกุลอมร (2555, หน้า 73-75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบริการสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุกับยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของ

เทศบาลเมืองหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของเทศบาลเมืองหัวหินในภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้านอยู่ในระดับมากเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย ดังนี้ การจัดกิจกรรมวันผู้สูงอายุ การดำเนินการของเหล่ากาชาดจังหวัดในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ การจัดสร้างศูนย์บริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ การจัดสวัสดิการและสังคมสงเคราะห์เครื่องอุปโภคบริโภค และเบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุ และการสนับสนุนกิจกรรมชมรมผู้สูงอายุ

2. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นันทนา อยู่สบาย (2557, หน้า 72-75) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ ในองค์การบริหารส่วนตำบลศีร์ษะจรเข้ชั้นน้อย อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในองค์การบริหารส่วนตำบลศีร์ษะจรเข้ชั้นน้อย อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผู้สูงอายุที่มีอายุ ระดับการศึกษา ต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการสังคมแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บัญชา ผลานิสงค์ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลอโวัน จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อาชีพ และรายได้มีความเห็นไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารดา ธีระเกียรติกำจร (2554, หน้า 57) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในเขตเทศบาลตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษพบว่า การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกกับระดับคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุได้แก่ ปัจจัยด้านประชากร คือ อาชีพหลักก่อนอายุ 60 ปี (รับราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจ) ระดับการศึกษาและสถานภาพสมรส ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ .05 และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางลบกับระดับคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุได้แก่ อายุและปัจจัยด้านสุขภาพ (การมีโรคประจำตัว) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยปัจจัยด้านเพศไม่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ

3. ปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุดทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ทรัพยากรนโยบาย การติดต่อสื่อสาร และมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าองค์การบริหารส่วนตำบลบางครกเล็งเห็นถึงความสำคัญต่อปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติดังจะเห็นได้จากองค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารนโยบายที่ครอบคลุมถึงสมรรถนะขององค์การ พฤติกรรมขององค์การ ปฏิสัมพันธ์ของบุคคลและกลุ่มบุคคล การใช้ทรัพยากรทางการบริหารทั้งหมด ตลอดจนความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งสภาพแวดล้อมและปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ระบุไว้ โดยเฉพาะนโยบายด้านผู้สูงอายุ ซึ่งได้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์ของแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545 -2564) จัดแบ่งเป็น 5 ยุทธศาสตร์ คือ 1) ยุทธศาสตร์ด้านการเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ 2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมผู้สูงอายุ 3) ยุทธศาสตร์ด้านระบบคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ 4) ยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาทางด้านผู้สูงอายุระดับชาติและการพัฒนาบุคลากรด้านผู้สูงอายุ และ 5) ยุทธศาสตร์ด้านการประมวลและพัฒนาองค์ความรู้ด้านผู้สูงอายุและการติดตามประเมินผลการดำเนินการ ตามแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ จึงทำให้ผู้สูงอายุเกิดความพึงพอใจต่อปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

สอดคล้องกับแนวคิดของ มยุรี อนุมานราชชน (2547, หน้า 211-217) กล่าวว่า การที่จะดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายที่ได้กำหนดไว้นั้นจะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายประการดังนี้

1) สภาพแวดล้อมภายนอกของหน่วยงานที่เอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ 2) เวลาและทรัพยากรที่เพียงพอสำหรับดำเนินงาน ตามแนวทาง แผนงาน โครงการเวลาและทรัพยากร 3) การวางแผนจัดทรัพยากรที่ต้องการใช้ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีการผสมผสานทรัพยากร 4) นโยบายที่มีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีหลักสาเหตุและผลลัพธ์ที่เชื่อถือได้ 5) ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลลัพธ์ 6) ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาระหว่างหน่วยงาน 7) ความเข้าใจและความเห็นพ้องกันในวัตถุประสงค์อย่างสมบูรณ์ 8) การจัดกิจกรรมตามลำดับอย่างเหมาะสม 9) การติดต่อสื่อสารและการประสานงานอย่างเต็มที่ 10) ผู้มีอำนาจหน้าที่นำนโยบายไปปฏิบัติต้องได้รับการยอมรับอย่างแท้จริง

อีกครั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ อีริคสัน อินตะพาน (2551, หน้า 13) ได้อธิบายถึงกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าเป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยกลไกทางนโยบายมารองรับ เช่น หน่วยงานปฏิบัติต่าง ๆ ทรัพยากรเครื่องอำนวยความสะดวก ตลอดจนระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การปฏิบัติเพื่อให้สามารถบรรลุผลสำเร็จได้นั้นจำเป็นต้องมีขั้นตอนย่อยดังนี้ 1) การเผยแพร่และถ่ายทอดเทคโนโลยี 2) การแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติ 3) การกำกับควบคุมนโยบาย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อารดา อีระเกียรติกำจร (2554, หน้า 57) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในเขตเทศบาลตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ พบว่า ระดับคะแนนการพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยเฉลี่ยของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลตำบลสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่อยู่ในระดับมาก คือ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า คะแนนเฉลี่ย 3 อันดับแรกคือ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม ด้านจิตใจ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิน (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนโยบายการบริการสาธารณะแก่ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบล 16 แห่ง จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการนำนโยบายการบริการสาธารณะแก่ผู้สูงอายุไปปฏิบัติในระดับองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ 1) ความชัดเจน ในเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2) ความพร้อมและความเพียงพอของทรัพยากร กล่าวคือ จำนวนของบุคลากรงบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ ที่มีความพร้อมและเพียงพอต่อการให้บริการ 3) ความรู้ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบาย หน้าที่ วิธีปฏิบัติ รู้ถึงความต้องการของผู้รับบริการ และมีความสามารถในการแก้ไขปัญหา และ 4) การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน กล่าวคือ การระบุหน่วยงาน/บุคลากร ที่รับผิดชอบในแต่ละภารกิจอย่างชัดเจน และมีการมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษร รวมทั้งมีการกระจายอำนาจหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะ

4. ปัจจัยในการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยในการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์นโยบาย ด้านทรัพยากรนโยบาย มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการติดต่อสื่อสาร มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่าผู้สูงอายุเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคม เป็นผู้ที่มีความสำคัญในการดำรงอยู่ของสถาบันทางสังคม อันได้แก่ สถาบันครอบครัว ฉะนั้นเรื่องความเป็นอยู่ของผู้สูงอายุจึงเป็นสิ่งที่สามารถบอกถึงสภาพของสังคมนั้นได้อย่างดี และบ่งบอกถึงประสิทธิภาพการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Edwards (1984, p.148) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ 4 ประการ ได้แก่ การติดต่อสื่อสาร ทรัพยากร ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และโครงสร้างระบบราชการขององค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รัฐกร กลินอุบล (2551, หน้า 139-150) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริการกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วน

ตำบลในภาคกลาง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปสู่การปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง ประกอบด้วย 5 ปัจจัยได้แก่ ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบาย ปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรต่าง ๆ ปัจจัยด้านคุณสมบัติของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคมและการเมืองและปัจจัยด้านคุณสมบัติของบุคลากรที่รับผิดชอบ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อมรรวณ สกลอมร (2555, หน้า 73-75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบริการสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุกับยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของเทศบาลเมืองหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า การจัดบริการสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุมีความสัมพันธ์เชิงบวกในทิศทางเดียวกันกับการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของเทศบาลเมืองหัวหินอยู่ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. องค์การบริหารส่วนตำบลควรให้ความสำคัญกับการปฏิบัติงานเกี่ยวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและจัดหางบประมาณมาใช้ในการดำเนินการอย่างเพียงพอและทั่วถึง
2. องค์การบริหารส่วนตำบลควรวางแผนการดำเนินงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยให้มีเป้าหมายในการดำเนินงาน กำหนดตัวชี้วัดในการดำเนินงานที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม
3. องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดทำฐานข้อมูลทางด้านผู้สูงอายุอย่างเป็นระบบและมีการปรับปรุงระบบและข้อมูลให้มีความทันสมัย ง่ายต่อการใช้งาน เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพสูงสุด
4. ควรมีการกำหนดแนวทางในการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เพื่อนำผลมาปรับปรุงการดำเนินงานในครั้งต่อไป
5. ควรมีการจัดสรรบุคลากรในการปฏิบัติงานด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับบริการที่ถูกต้องและรวดเร็ว
6. ควรมีบุคลากรคอยให้คำแนะนำ ชี้แจงขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยความชัดเจน
7. องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการจัดลำดับการจ่ายก่อน-หลังในการให้บริการแก่ผู้สูงอายุด้วยความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ไม่เลือกปฏิบัติ ไม่มีอคติ
8. องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการออกสำรวจการดำรงชีวิตประจำวันของผู้สูงอายุในชุมชน เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำมาวางแผนการบริหารจัดการเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุได้ตรงกับความต้องการของผู้สูงอายุ เพื่อให้ผู้สูงอายุในชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาทัศนคติหรือความคิดเห็นของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับการทำงานอันจะก่อให้เกิดประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติของชุมชนในพื้นที่อื่น เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพของการดำเนินงานที่แตกต่างกัน อันจะนำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาการปฏิบัติงานตามนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในอนาคตต่อไป
3. ควรมีการศึกษาแนวทางการเสริมสร้างประสิทธิภาพการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบางครก อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐพล ชันธไชย. (2557). บทวิจารณ์บทความ How many subjects does it take to do a regression analysis? Multivariate Behavioral Research, โดย Green, S. B. (1991, 26, pp.499-510). **วารสารเกษมบัณฑิต**, (15) 17-31.
- ธีรพันธ์ อินตะปาน. (2551). การประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลขนาดเล็กในจังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นันทนา อยู่สบาย. (2557). ความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในองค์การบริหารส่วนตำบลศีรษะจรเข้น้อย อำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บัญชา ผลานิสงศ์. (2553). การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบ่อวิน จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มยุรี อนุมานราชชน. (2547). นโยบายสาธารณะ แนวคิด กระบวนการและการวิเคราะห์. เชียงใหม่: คณินิจการพิมพ์.
- รัฐกร กลิ่นอุบล. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง. ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2552). ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2552. กรุงเทพฯ: คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.
- วรเดช จันทรศร. (2554). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- ศุภณัฐ ทรัพย์นวิน. (2554). การนำนโยบายการบริการสาธารณะแก่ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบล 16 แห่ง. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตรัฐประศาสนศาสตร มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2550). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.
- อมรรณ สกลอมร. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบริการสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุกับยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของเทศบาลเมืองหัวหิน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- อารดา ธีระเกียรติกำจร. (2554). คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในเขตเทศบาลตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Edward, P. J. (1984). Validation and Extension of the Fielder Contingency Model for Leadership Effectiveness in Secondary School Administration. **Dissertation Abstracts International**. 45(1) 148.
- Grindle, M. S. (1980). **Politics and Policy Implementation in the Third World**. Princeton, NJ: Princeton university Press.